

tudi p̄stĕn prstna prstno, nam izpričuje samostalnik prstnina (Erdgemüse, repa, korenje, pesa, krompir)¹ — in poleg pridevnika glinĕn (von Ton, Ton- n. pr. glinĕnica Tongrube) imamo tudi pridevnik „glinĕn glinna glinno“. Prav iz tega pridevnika glinĕn (глиньнѣ) pa je izveden samostalnik glinnica (глиньница) prav z istim pomenom kakor glinĕnica t. j. glinna ali glinĕna jama (puteus ex quo argilla petitur). In ta glinnica (глиньница) se je po haplologiji pretvorila v glinico, kakor „kamnik, kamnica“ iz kamĕnĕnik, kamĕnĕnica (каменьникъ, каменьница). Glej Letopis Matice Slovenske 1883, str. 234 sub „rojen list“. — V tem sluĕaju je pa „-ica“ samo v sluĕbi substantiviranja pridevnikov. Će pravimo namesto ĕitalna soba kar ĕitalnica, namesto ŕivalna igla kar ŕivalnica, namesto brizgalna naprava kar brizgalnica, namesto studenĕna voda kar studenĕnica itd., tedaj smo s priponko „-ica“ samo determinativne pridevnike posubstantivili, da potem lahko opustimo osnovnice: „soba, igla, naprava, voda.“

Fran Albrecht:

Modri sonet.

V duŕi smo nosili solnĕne bajke
in pa vero veĕjo nego moĕ
in ponos, v nebesa kljubujoĕ,
in ljubav do domovine majke.

Ćas beŕi kot vranci hrzajoĕi,
siplje sanje na gredice zmot —
a spoznanje to nam trebi pot,
ki gubi se v negotovi noĕi . . .

In na koncu, brat, kaj boŕ dejal,
ko boŕ vse dognal in vse spoznal?
— Ŗe bi globlje, ko bi mogel, rad! . . .

Ko bi mogel, ko bi mogel, brat?
— Veĕ ne morem, vse sem izruval
in kot list odtrgan v zraku sem obstal . . .

¹ Vendar ne smemo zamolĕati, da je dolenjska prstnina (Plet. II, 357) brŕkone samo prsnina ali presnina z vtaknjenim ali vmesnim *t* (Plet. II, 275) kakor n. pr. krstnik namesto krsnik ali kresnik. — Toda pridevnika „p̄stĕn“ ta razlaga ne izkljuĕuje ŕe, kajti kakor je prstna kost v prstu, tako je tudi prstno korenje (krompir, pesa, repa) v prŕti, ne iz prŕti.